

HÊZa Welatparêz

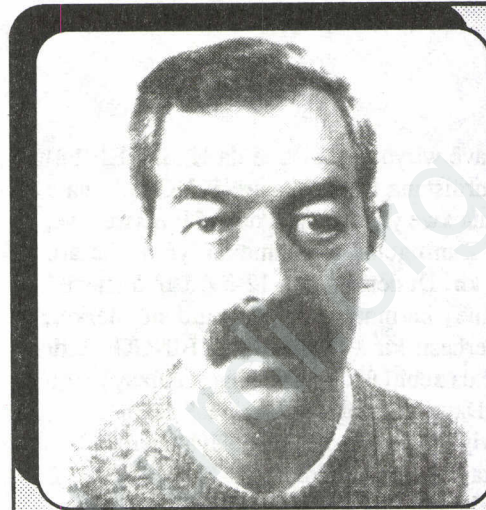
Sal 2 * Hejmar 6

Hezîran 1990

Organa Komîta Merkezî ya Partiya Heza Welatparêz a Kurdistan

Serhildan Jîyan e !..

" Di dîrokê da
gelên bîndest
çawa kiribin, gelê
me jî dê bi van
serhildanên pîroz
dijmin ji
Kurdistanê derêxe
û bigihe azadî û
serxwebûna
xwe. "

Zekî ADSIZ

"...Gelê
me
kadirekî
xwe yê
têkoşer
û pêşeng
windakir...
Valahiya
wî
zû bi zû
tiji nabe...
Heval Zekî,
dê di nav
dilê gelê
me
yê têkoşer
da herdem
bijî..."

→ Nivîsar di rûpela 2-an da

Rejîma dagîrker û kolonyalîst li pêş şoreşa Kurdistanê ketiye qelsîyeke mezin. Çi ne ev qelsîye? Di serî da em dikarin bêjin ku yek ji sebebên hatina cunta leşkerîya 12-ê Îlona sala 1980-ê pêşveçûn û firehbûna şerê rizgarîxwaziya gelê Kurd bû...

Cuntayê di destpêkê da tirpanek dawêşand û xûsareke mezin gihande hêzên şoreşger û welatparêzên Kurdistan û tevayî gelê me...

Rejimê wisa hizir dikir ku dê bi lêdana vê carê jî bêdengî û çavtirsandîneke weki piştî salên 1930-an bi dest bêxe!..

Lê çî lê hat? Hisaba rejimê negirt, vê carê. Hêzên welatparêz û gelê me hêj ji ser cuntayê deh sal neborî, digel hemû kêr û kasî, belavî û lawazîya xwe ve jî dîsa ketin qada şer û têkoşînê... Li ber hemû êrişên dijmin, bilindbûna têkoşîna gelê me rejim şaş kir. Rejimê nikarî bi seng û hêla xwe pêşîyê li têkoşînê bigre vêca rabû planên qedîmî kolonyalîst û dagîrkera bi kar anîn û siyaseta cahş peyda kirinê ajot... Bi zora leşkerî û pera taybetî di herêmên ku têkoşîn lê xurt û bilind da hêzên cahşa pêkanîn... Lê belê rejim di vê plana xwe da jî serneket û gelê me bi piranî ev zore qebul nekir... Rejim helbet ji teda û zulma xwe nehate xwarê lê gelê me jî ji rîka xwe ya berxwedanê mûyek paşneda...

Di vê daneberhevîyê da gelê me rîka xwe teqand û di meha adarê da û di hewayê Newrozeke serbilind da taybetî li Nisêbîn, Herzex, Cizîr, Silopî, Hekarî, Wan û Dîyarbekrê serhildaneke birûmet destpêkir û rejim leqand. Li ber vê serhildanê rejimê, bi lez û bezeke mezin qanûnên giran yê cizayî hazir kirin û dezgehekî nû û awarte ji bo Kurdistanê danî û demildest xebitandin. Bi vê yekê girtin û danebarkirin lezandin û hejmareke bilind ya leşkera rêkirin Kurdistanê...

Ev yekê helbet ji aliyê hêzên welatparêz ve tişteki xerîb nîne. Tedbîrên rejimê dê her zulm û zordariya leşkerî û bêdadî be. Bi vê çendê jî çu cara nikarî rê li serhildana gelê bibirin. Biryara hukmetê ya bi hejmarê 413-a navdar jî nikare têkoşîna gelê me rawestîne. Rejim bi van pêrabûnên pûç xwe dixapîne û esas ev çende xûyayîya dawîya wan nîşan dide...

Çu hêl û hêz nikare xwe li pêş raperîn û serhildana gelê bigre. Têkoşîna gelê me ji bo şerê domdirêj e. Ewe hêj destpêke. Di dîrokê da gelên bîndest çawa kiribin, gelê me jî dê bi van serhildanên pîroz dijmin ji Kurdistanê derêxe û bigihe azadî û serxwebûna xwe. Bi serhildanê heq û pîroz herdem jîyanê xweş, dilşa û serbilind hatine danîn. Gelê me jî dê bi vê riyê bigihe armanca xwe ya pak û spehî. Ji ber ku serhildan jîyan e!..

Damezrêner û Sekreterê Giştî yê Tevgera Sosyalîst a Kurdistan Zeki ADSIZ wefat kir

Portre

Zeki ADSIZ, (Navê wî yê di rêxistinê da K. SALEH bû) sala 1948-ê li Kurdistana Bakûr, bajarê BINGOL'ê hate dinyayê. Xwendina xwe ya seretayî û navînî li bajarê xwe, ya bilind jî li Zanîngeha Rojnamevanîyê li bajarê Stanbol'ê timam kir. Di demê cunta 12-ê Adarê da nêzîkî salekê di zîndanê da ma... Piştî jî zîndanê derket, rojnamevanîya serbestî kir... Demekê jî li BINGOL'ê di Dayra Avadanîyê da xebitî û karê pêkanîna sendîkayê kir û sendîka karkerên Dayra Avadanîyê "Bay-Sen" danî...

Di demê Şehredariya Mehdi ZANA da li Dîyarbekrê (1977) bû serokê Sendîka Karkerên Şehredariyê "Genel-İş". Paşê jî bû berpirsîyarê herêma 10. yê DİSK'ê (Konfederasyona Sendîkayên Karkerên Şoreşger, 1979). Sala 1979-ê ji ber pîrozkirina rojên 15-16-ê Hezîranê li Dîyarbekrê hate girtin û şkenceyê giran dît û bi serbilindî li berxwe da... Piştî 1974-ê jî kete nav rêzên PSKT û bû endamê komîta merkezî... Piştî cunta 12-ê îlona 1980-ê digel çend hevalên xwe çû Kurdistana Rojhilat û midehekê li wê derê ma... Dawîya 1980-ê jî derbazî Elmanya Federal bû... 1982-ê digel çend hevalên xwe ji PSKT-ê cûda bû û rêxistina PSKT-Roja Welat damezrand... 1986-ê jî digel grubeke ji KIP-ê cûda bûy (KIP-GBK) yêkîti çêkir û pêşengîya damezrîna Tevgera Sosyalîst a Kurdistan kir û bû sekreterê giştî û serokê Konseya Leşkerî ya Bilind a Ordîya Rizgarîya Kurdistan...

Zekî ADSIZ li Elmanya Federal wekî penaber dijîya û 17-ê Nîsana 1990-ê piştî nexweşîyê giran li wê derê wefat kir.

Zekî ADSIZ zewicî bû û kurek û keçek jî hebûn.

Cenazê Zekî ADSIZ hate Kurdistanê û 24-ê Nîsanê bi merasimeke mezin li bajarê BINGOL-ê hat veşartin...

Silavname Partîya Hêza Welatparêz a Kurdistan

Komîta Navendî ya Partîya me nameyêke serxweşîyê ji Komîta Navendî ya Tevgera Sosyalîst a Kurdistanê ra hinart. Li jêr vê silavnameyê diweşînin...

Ji Komîta Merkezî ya Tevgera Sosyalîst a Kurdistan ra

Hevalên Hêja,

Me bi xemgînîyê mezin mirina damezrêner û sekreterê giştî yê Tevgera we, hevalê têkoşer Zekî ADSIZ bihîst... Em dixwazin bêjin ku xema me temetî ya we giran e. Belê xema herî giran ewe ku şoreşa Kurdistan, bi giştî gelê me kadirekî xwe yê têkoşer û pêşeng windakir. Ewe cihê daxê ye...

Heval Zekî timamî jîyana xwe fedayî şoreşa Kurdistanê kiribû. Di vê rîyê da wî gelek dijwarî û şkence dît, zîndan kêşa... Heval Zekî herweha jî van dezgeha bi serbilindî derket. Heval Zekî ne li hember dijmin ne jî li hember zor û zehmetiyên jîyanê çu cara xwe berneda. Ji ber vê çendê jî mirov dikare bêje ku berxwedanî herdem jîyana wî bû. Ew bi bîr û bawerîya şoreşgerî û rîka têkoşînê ve tîr û tîjî bû. Ew hem zanyarekî siyasî hem jî pêşmergeyêkî şoreşa Kurdistanê bû...

Wê nexweşîya bêbab gelek zû heval Zekî ji nav me rakir... Valahîya wî zû bi zû tîjî nabe. Lê belê cihê şahîyê ewe ku ala têkoşîna wî bilind e. Bayê têkoşîna wî ya birûmet dê herdem wê alayê pêl bide.

Serê we, ya rastî serê gelê me sax be. Partîya me çu cara têkoşerîya heval Zekî ya birûmet ji bîr nake. Partîya me, serxweşîyê dide hemû endam û alîgirên Tevgera Sosyalîst a Kurdistan.

Heval Zekî, dê di nav dilê gelê me yê têkoşer da herdem bijî.

Komîta Merkezî ya Partîya Hêza Welatparêz a Kurdistan

18 Nîsan 1990

Rûmeta Mirovatîyê
Rûmeta gelê Tirk
Rûmeta gelê Kurd

İsmail BEŞİKÇİ

Dewleta dagîrker û kolonyalîsta Tirkîyê, ronakbîrê navdar û têkoşer İsmail BEŞİKÇİ, 11-ê Adarê dîsa avête zîndanê. BEŞİKÇİ di 51 salîya xwe da, eve cara çarê ye ku têtê girtin. Van her çar cara jî "sûcê" ku BEŞİKÇİ kirî, parêzerîya gelê Kurd û welatê KURDISTAN bûye. BEŞİKÇİ û dewleta dagîrker ketine rikeke mezin. BEŞİKÇİ, bi rastî jî hevrikê vê dewleta bêdad û xwînrej e. Sala 1971-ê hate girtin û ji sê sala zêdetir ma di zîndanê da û di efûya 1974-ê da hate berdan. 1979-ê hate girtin û salekê zêdetir zîndan kêşa. 1981-ê dîsa hate girtin û vê carê nêzikî şeş sala ma di zîndanê da... 1987-ê derket û dîsa rîka xwe domand. Rîka wî nivîsîna rastîya bû. Nivîsîna maf û namûsa zanyariyê bû. Nivîsîna jîyana gelekî bindest bû. Nivîsîna Kurd û Kurdistanê bû... Ev çende bûn ku BEŞİKÇİ nivîsîn û dewleta dagîrker û kolonyalîst jî ew "sûc" kirine toka seytan û kire stûyê BEŞİKÇİ. BEŞİKÇİ jî ji roja pêşî heta îro vê tokê, wekî madalyona namûs û şerefê û mafê mirovatîyê bi serbilindî di stûyê xwe da digre û herweha ketiyê rikê ku ji stûyê xwe jî dernexe... Dewleta dagîrker bi salane dezgehê teli û dava daniye li pêşîya ronakbîra, zanyara, şerkerên azadî û serxwebûnê û bi hezaran mirovên welatparêz... Ji ber ku wan gel û welatekî parastine, ji bo azadî û serxwebûna wî geli û welatî têkoşîne. Lê dewletê jî hercar ew bi vê kar û xebata birûmet "sûcdar" kirine. Ew sûcê ku wan bi dilê xwe kirine ji wan ra kiriyê "toka sûc" û bi salan ev şeremirove di zîndanên ra rizandine. Lê belê, hem gelê Kurd, hem jî mirovên pak û gelparêzên cîhanê ew toka sûc ya ku dewleta dagîrker ya Tirîyê kiriyê stûyê van têkoşera, daim wekî madalya zêr, madalya şeref û namûsa mirovatîyê qebûl kirine û ew kesên ku ev şerefe hilgirtine ser milê xwe wekî tacê şerê azadî û serxwebûnê dîtine... Bi hezaran mirov li rêzêne, hazirin ne carek hezar car vê "toka sûc" hilgirne ser stûyê xwe. Ev çende êdî bûye şerê namûs û rûmetê... Li vê derê mirov dikare bêje ku dewleta dagîrker kete dav û telîya xwe. Di rîka digel BEŞİKÇİ da berze kir. BEŞİKÇİ rîka xwe bir serî û serket...

Bi salane, bi cezayên giran xwestin parêzerîya Kurd û Kurdistanê ji dilê mirovên mîrxas dîr bêxin, wan çavtirsandî bikin... Nikarin! İro rêvebirên vê dewleta dagîrker û dijmirovî tûşî tirsê bûne û ketine çaleke lewitî ku nikarin xwe jê derbêxin. Eve xûyayîya dawîya wan e...

Dîrok mamosta ye. Dûr an nêzik şerkerên azadî û mafên mirovatîyê, parêzerên gelekî bindest û welatekî dagîr her serkevî bûne.

İsmail BEŞİKÇİ, îro bi xebat û têkoşerîya xwe ya ji dil û can, bi netirsîya xwe ya şêrane, bi egîdî û mîrxasîya xwe ya nimûne bûye sembola vê doza heqîyê û şerê mafê mirovatîyê...

BEŞİKÇİ, bi gîyan û bîr û bawerîya xwe ve êdî bûye malê mirovatîya hemû cîhanê. Ew Tirk e lê dijî dewleta Tirkîyê parêzerîya mafê gelê kurd dike. Ew rûmeta mirovatîyê ye. Ew rûmeta gelê Tirk e. Ew rûmeta gelê Kurd e. Mirovatîya cîhanê bi endamekî xwe yê wekî BEŞİKÇİ çend serbilind be, li cih e û hêja ye... Di pîrsa BEŞİKÇİ da, xîreta gelê Kurd divê li pêşîyê be. Helbet ev yeke ji gelê Tirk, ronakbîr û şoreşgerên wan jî pîva xîretê ye. Herweha ji bo mirovatîya cîhanê jî wisa ye... BEŞİKÇİ, îro tenê gelê Kurd û welatê wan Kurdistanê na parêze. Ew rûmet û namûsa mirovatîyê diparêze. Ew wek zanyarek rastîyê û zanyariyê diparêze... Ji ber vê yekê ew tenê nîne. Lê belê divê ev çende bête nîşandan...

Ji gotinên BEŞİKÇİ...

"... Heta ku Kurd bêjin 'Bi pîrsa me ve mijûl nabin' bila bigihine dereca têgihîna civak û dîrokê. Divê zîrekîyê nîşan bidin ku bizanin maneya bûyera ji bo Kurda çi ye û têtê çi manê..." (Ji pirtûka BEŞİKÇİ, "Bir Aydın, Bir Örgüt ve Kürt Sorunu - MELSA y. Mart 1990, 1st. r. 23)

"... Kurdî axîftin tiştêkî tebiî ye. Mafekî bingeîn e. Ji bo vê yekê hewce nîne ku ji dezgehekî dewletê destur bête wergirtin. Divê Kurd vî mafê xwe yê bingeîn û tebiî xwe bi xwe bikarbînin. Di mercên îro da ev yeke karekî şoreşgerî ye jî. Lê belê ji bo vê çendê destur xwestina ji hikumeta Tirk, rojnamegerîya Tirk û partîyên sîyasî yên Tirk xelet e, karekî teslimiyetî ye. Gotina 'Filan qanûnê rakin dakû em bi serbestî Kurdî baxivin û binivîsin' xelet e. Divê Kurd hin mafên xwe bizanin û wan gelek tebiî bikarbînin..." (Ew pirtûk, r.26)

Devrimin atılları ve atıkları...

Serkan CEMAN

Her çağdaş ulusal kurtuluş savaşının devinimini, ilerlemesi ve başarıya ulaşmasını sağlayan onun öz içsel güçleridir. Ama bu kuşkusuz dışsal dayanışma güçlerinin yadsınması anlamına gelmez. Aksine belirleyicilik iç güçte olmak üzere dış güçle yaratılan dengeli işbirliği ve uyum savaşının başarıyla sonuçlanmasını getirir. Bu içteki ve dıştaki pozitif işlevli temel ve yan güçler genelde devrimin dinamik güçlerini oluştururlar... Ne ki, bunun yanında potansiyel olarak savaşın tabanını oluşturan geniş toplum kesimleri içinde yer almakla beraber devrimin gelişim ve yükseliş sürecinde, negatif işlevi değişik düzey, oran ve ölçülerde olan güçlerde vardır ki bunlarda en genelinde devrimin atıl güçleridir... Bu kesim karşı devrim safında değiller ama aktif olarak devrim mevzilerinde de değillerdir... Bunlar aslında toplum içinde küçük bir kesimdirler ve bir kategorik özellik gösterirler.

Daha çok okumuş ve meslek sahibi olmuş kimseler içinden çıkan bu insanlar ikili bir karakter de gösterirler. Bazıları örneğin meslek öncesi eğitim dönemlerindeki gençlikle gerek yaşsal ve gerekse kategoriksel olarak bir aktivite içinde yer alsalarda bunu süreklileştirmezler. Bu yanlarıyla özünde istikrarsız bir grubu oluştururlar... Örneğin teknik okuyan biri okulunu bitirip mühendis, hukuk okuyup avukat veya tıp okuyup doktorluk vb. bir mesleğe geçtiğinde eğitim devresindeki ideallerinden uzaklaşmakta, sömürgeci sistemle uzlaşma ve uyum aramakta ve giderek aktif yurtsever düşüncelerden uzaklaşmaktadır. Dolayısıyla bunlar karşıdevrimci bir konum almasalar da devrime katkıda bulunmamakta ve kimi zaman da pozisyonlarıyla devrimin gelişmesi önüne atıl bir güç yığını olarak birikmekte ve niyetleri ne olursa olsun, en azında çevrelerine kötü örnek olarak devrime ayakbağı olmaktadır...

Bu kategoriden bir diğer kesimde, eğitim devresindeki hareket ve hızlarını yitirirler ama mesleğe geçerken yine de savaşın kıyısında köşesinde bulunarak bir sosyal hatta politik konum elde etmeye yönelirler. İşte dürüst olmayan, fırsatçı olan, devrimin amaç ve ideallerini kendi bencil ve bireyci amaç ve çıkarları için araç yapmak isteyenler bu grupta yer alan insanlardır... Ve bu kesim Kürdistan devriminin gelişim yönünü bozguna uğratmak için her türden işbirlikçi ilişki içine girebilmeye elverişli insanlardır... Kimileri politik yelpazenin sağında yerini alır ve açıktan karşıdevrimle bütünleşmeye giderken, kimileri de sol işbirlikçilik yönünü seçerler ve Kürdistan devriminin öz ve bağımsız gelişme yönünü saptırmaya, doğru düşünceyi bulandırmaya çalışarak öznel düşünceleri ne olursa olsun nesnel olarak devrimin bağımsızlıkçı gelişmesinin hızını kesici ve gücünü kırıcı davranmış olurlar...

Günümüzde, ne acı ki bu türden insanların sayısı az değil ve takındıkları düşünsel ve politik tavır nedeniyle de devrimin atıl gücü olmaktan bile uzaklaşmakta ve devrimin atıkları durumuna düşmektedirler... Yani devrimin atıl güçleri bile kimi zaman onlardan daha pozitif bir işlev görebilmektedirler...

Kürdistan devrimi, gelişme sürecinde yaratacağı etkinlik ve güçle atıl yığına devrim kazandırabilir, yararlanabilir bir duruma getirebilir ama atıkları devrim karşısında pozitif bir konuma çekmekte her zaman güçlük çeker. Bunu zorlaştıran bir etken de bizzat bu atıkların büründükleri "sol" maske ve takındıkları aldatıcı "yurtsever" tavidir... Hatta kimi zaman bağımsızlık derecesinde sol görünerek yurtsever saflardaki sol ve devrimciliğe olan güven ve inancı istismar ederler...

Ezen ve ezilen ulus sorununun düşünce bağlamında, ezilen ulus olarak kendi ulusunun haklı bağımsızlıkçı eğilimine karşı tavır alarak hem düşünce hem de pratik alanda ve de devrimcilik adına ezen ulusun şoven dalgası içinde yer alırlar...

Bu tür konum alma, niyet ne olursa olsun bu insanları "sol işbirlikçi" tavra götürmektedir ve sonuç olarak bağımsızlıkçı ulusal kurtuluş savaşına negatif etkide bulunmaktadır...

Ne işbirlikçilik...

Burada, "işbirliği" ve "işbirlikçi" gibi kavramların yüklendikleri anlam ve içerik nitelik olarak birbirinden farklıdır. İşbirliği güç, konum, koşul ve olanaklar aynı oran, düzey ve ağırlıkta olmasa da, eşitlikçi bir pozisyonla iki taraf arasında görülen ortak amaçlı bir çalışma beraberliğidir. Ama işbirlikçilikte bu kapsam ve derinlik yoktur. Eşitsiz koşullarda ve tümüyle cılız tarafın güçlü tarafla veya güçlü tarafın cılız tarafla yaptığı bir çalışma tarzıdır ki bu sonuçta bağımlılık getiren, kişiliksizlik yaratan bir beraberliktir.

Sosyal konum ve ekonomik çıkarları gereği Kürdistan devrimine karşı sömürgeci rejimle uzlaşan, onunla uşaklık ilişkisi içine giren ve karşıdevrim saflarında tam bir işbirlikçi tavır sergileyen gerici, sağcı güçler ülkemizde vardır ve sayıları da hayli kabarıktır...

Ne var ki, yine "misak-ı millici" olan ezen ulus soluyla tümüyle eşitsiz koşullarda örgütsel ortaklığa giren ve solculuk, devrimcilik adına bağımsızlıkçı Kürdistan devrimine karşı konum alan kimi Kürt solcu eskisi kişilerin geliştirdiği tekil örgütsel beraberlik işbirliği anlamını içermemekte aksine tam bir işbirlikçi içerik taşımakta ve bu da, ne işbirlikçilik (yeni işbirlikçilik) anlamına gelmektedir...

Bağımsızlıkçı yolda gelişen Kürdistan devrimi, sömürgeci rejime ve onların ülke içindeki gerici ve sağcı işbirlikçilerine karşı savaşımını güçlendirirken, devrim yolunu saptıran ve bulandıran ne işbirlikçi gibi atıkları da halk karşısında deşifre etmek durumundadır...

Rejimin olanca gücüyle yüklendiği ulusal kurtuluşçu güçlerin görece dağılık oldukları dönemlerde öne çıkan ve rejime uzun vadede ilişki ortamı yaratmaya çalışan bu kesimler rejimin bağımsızlıkçı Kürdistan devrimine karşı alternatif üretmesine de yardımcı olmakta ve rejimin "diyalog" kandırmacasına prim vermekte ve özünde bağımsızlıkçı devrim karşısında tuzak olan uyduruk "kültürel haklar", dar ya da geniş çerçeveli özerklik planını

>>>>>

geliştirmektedirler...

413 sayılı darbe...

80'li yılların sonu ve 90'lı yılların başlangıcında gerek Türkiye'de gerekse Kürdistan'da hareketlenen politik arena, ilginç gelişmelere sahne olmaktadır... 12 Eylül 1980 faşist darbesinin şekillendirdiği anayasal çerçeve, devlet ve hukuk sistemi olduğu gibi duruyor. Kimi yasalar, sosyal ve ulusal gelişme karşısında pratik olarak işlevsiz kalmakla birlikte genelde varolan baskı ve yasakçı mekanizma da bir değişiklik ve gevşeme yok...

Geneli kapsayan ama özeldir Türkiyeli komünistlere yönelik yeni olabilecek yasal "rötuşlar" da yasakçı düzenin özünü değiştirmemektedir. Çünkü bir yandan oldukça sınırlı ve yüzeysel yasal rötuşlar yaparken öte yandan onun yaratacağı boşluğu dolduran ve pratikte çok daha ağır baskılar getiren düzenlemeler gitmektedirler...

Özellikle Kürdistan bakımından durumu çok daha vahimleştirici ve koşulları ağırlaştırıcı yeni yasal, idari ve askeri düzenlemeler getirilmektedir. 413 sayılı kanun gücündeki hükümet kararname rejimin "ceza yasalarında bazı düzenlemeler yapılacaktır" açıklamalarının ertesinde çıkarıldı... Ve bu yeni yasal önlem açıkça Kürdistan'a yönelik işlemeye başlamıştır. Bu aslında 12 Eylül sonrasında Kürdistan yönelik yapılan özel bir askeri darbedir. Kararnamenin süzülüp geldiği ortam ve süreç ile 12 Eylül faşist darbesini hazırlayan kurumlar aynıdır... Hatta rejim bugün daha avantajlıdır çünkü görünürde de olsa sivil bir idareye sahiptir...

İşte böylesi bir ortam da, bazı çürümüş solcu eskisi Kürtlerin geliştirdiği ve işbirlikçi çözümleri hedefleyen politikalar ve buna yönelik örgütsel yapılanmalar ile Kürdistan devriminin bağımsızlıkçı yönü saptırılmak istenmektedir. Politik geçmişlerinde hepten işbirlikçilik, politik kişiliksizlik ve ulusal kimliğine yabancılaşma olan bu kişiler, şimdi halkın karşısına "kurtarıcı" rolünde çıkmaktadırlar! Yıllarca Kürt ve Kürdistan gerçeğinden uzak ve kopuk ve ayrıca içinde çalıştıkları Türkiyeli örgütlerde de hiçbir zaman ulusal demokratik haklar için tutarlı bir savaşım geliştirmeyen aksine daha "devrimci" ve "enternasyonalist" görünmek için kendi ulusal kurtuluş savaşımına sırt çeviren bu zatlar şimdi hiç inandırıcı olabilirler mi? Bunların saygın olmayan politik geçmişlerinden pek haberli olmayan bu dönemin genç kadroları kandırılabilirler mi?

Bu neoişbirlikçiler Kürt ve Kürdistan gerçekliğinden uzaklaşarak, yeni dönem ve koşullarda ve yeni tarzda bir işbirlikçilik geliştirmekle temiz 'olmayan politik geçmişlerini ve sicillerini daha da bozmakta ve yaptıkları açıklamalar, geliştirdikleri politik pratikle de işbirlikçiliklerinin yükünü daha da ağırlaştırmaktadırlar...

Türkiyeli sosyaldemokratların güya "sol" kesimiyle sözümona "Kürtlerin demokratik haklarını kabul etme" temelinde birlikte çalışmaya giren neoişbirlikçiler yaratacakları yeni yapılanmayla Kürdistan devriminin önüne rejimin döşemek istediği tuzaklara zemin hazırlamaktadırlar. Kuracakları yeni yapı sömürgeci rejimi güçlendirmekten öte bir işlev görmeyecek ve onlar da bu görevi yerine getirmekle gerçek işbirlikçiliklerini göstermiş olacaklardır...

Yeni Akış ekolü...

Bu neoişbirlikçilerin başını da 60'lı yılların ikinci

yarısında yayın yapan "Yeni Akış" dergisinin kurucusu ve yönetmeni M.Ali Aslan çekmektedir. M.Ali Aslan eski TIP'te geçici ve kısa süreli genel başkanlık ta yapmıştır. Tescilli neoişbirlikçi olan Aslan yeniden ve aktif olarak bu işbirlikçi göreve soyunmuştur. Kürdistan'da, kendi ilinde bile Avukatlık yapamayacak kadar ülke ve ulus gerçekliğinden kopuk olan Aslan, 70'li yıllarda Türkiye'nin sayfiye kentlerine kapağı atıp yazıhane keyfi çatarken, Kürdistan devrimcileri ülkenin dörtbir köşesinde sömürgeci rejimle dışediş bir savaşım veriyorlardı...

12 Eylül faşizminin olanca azgınlığıyla bastırıldığı savaşım döneminde hiçbir koşuşturmaya tabi kalmazken yüzlerce yutrsever işkencelerde can verdi, sakatlandı, hapis yattı bir o kadarı da ülkeyi terketmek zorunda kaldı... Gerileme döneminin devam ettiği 80'li yıllarda, görece dağınık olan politik ve örgütsel ortamdan fırsatçı bir anlayışla yararlanmaya yönelen ve bu anlayışla "aktif" Kürt politikacılığına arziendam eden Aslan, kendince hissettiği "politik boşluğu" doldurma hevesiyle öne çıkmakta ve bağımsızlıkçı Kürdistan devrimi perspektifine karşı eski teslimiyetçi çizgisini yeniden dirilterek kendine Kürdistan politikasında yer edinmek istemektedir.

Neoişbirlikçiler "Yeni Oluşum"la...

Ne var ki, Aslan'ın bağımsızlıkçı Kürdistan devrimi yelpazesinde boşluk olmadığını bilmesi gerekmektedir. Boşluk olsa olsa şimdi tekrar içine girdiği neoişbirlikçilikte kısmen vardır. Çünkü kendi ekolünden çıkmış Kemal Burkay ve çevresi bugün bu işbirlikçi yelpazeyi dolduramayacak cılızlıktadır. Ve yıllar önce yolları ayrılan Aslan ve Burkay şimdi aynı ekolün insanları olarak yeni bir işbirlikçi misyonla ve SHP'den ayrılan Türkiyeli 'yeni' sosyaldemokratlarla birlikte "Yeni Oluşum"da (veya yeni adları olan 'Demokratik Toplum'cularla) ortak bir örgütlenmeye gitmektedirler.

Aslan, yıllar önce dağılan kendi ekolünü tekrar toparlamaya çalışmaktadır. Bu işbirlikçi ekol, şimdi yanlarına eski elemanları bağnaz antibağımsızlıkçı ve neoişbirlikçi Tarık Ziya Ekinci'yi de alarak, Kürdistan halkını ve yeni yetişen genç kadrolarını bağımsızlıkçı Kürdistan devrimi saflarından uzaklaştırmaya çalışmaktadırlar...

Aslan, ömrünün son yıllarında halkına ve ülkesine yararı dokunacak bir insanın tavrını göstermemektedir. Bu konuda ne cesaretli ne de isteklidir. İşbirlikçiliğe alışmıştır. Bu dönemde de daha onurlu bir yolu seçmemektedir. Aslan "Yeni Akış"ı çıkardığı dönemde de işbirlikçi bir düşünceye sahipti. Solculuk, devrimcilik adına "Yeni Akış" dergisinin yayını ile Kürdistan'da yeni türden bir işbirlikçi ekolün gelişmesine önyak olan Aslan, bugün yaptığı yayın çalışmaları, girdiği pratik politik ve örgütsel ilişkiler ve verdiği söylevlerle de yeni döneme uygun neoişbirlikçi tavrı sürdürmektedir.

Aslan Kürt ve Kürdistan gerçekliğini ta başından beri egemen ulusun şoven solu gibi ele almakta ve onlar gibi "misak-ı millici" bir çözümü Kürtler adına önermektedir. Aslan ve ekolü dünden bugüne Kürdistan'ın bağımsızlıkçı çizgide gelişen ulusal kurtuluş savaşımına karşı uydu ve işbirlikçi bir tez ve çözüm önermektedirler. Ne var ki, bu yolun sonunun çıkmaz olduğu yükselen bağımsızlıkçı savaşım karşısında yeterince ve berrak bir biçimde ortaya çıkmıştır...

Devamı sayfa 10'da

"...Toplumsal yapının ekstremist katılıktaki 'analizi' kurtuluş savaşının kitle tabanını daraltıcı sonuçlar doğurmaktadır. Bu konuda Türkiye sol hareketinin Kürdistan bakımından son derece öznel ve tutarsız ve o denli irrealist 'teorik tespitleri' kimi ulusal kurtuluşçu çevreleri de etkilemekte ve sonuç itibarıyla negatif bir işlev görmektedir..."

Ulusal Kurtuluş Cahşlık ve Ta

Hasan ÇELİK

Kürdistan ulusal kurtuluş savaşını yeni bir aşamaya geldi. Bunun temel içsel göstergesi Kürdistan halk kitlelerinde baskı ve sindirme politikalarına karşı yükselen tepkinin güncel ve somut pratik eylemlere yansımalarıdır. Kurtuluş özlemi çeken geniş yelpazeli halk kesimleri Nusaybin, İdil, Cizre, Silopi, Hakkari, Van ve Diyarbakır'da güncel koşullara denk ve yine günlük yaşamda en iyi hissedilen canalıcı pratik eylemler gerçekleştirerek uzun erimli ulusal kurtuluş savaşımında yaratıcılığın engin örneklerini sergilediler. Bu konuda emekçi kesimlerin direnişçi eylemlerine en büyük destek Kürdistanlı esnaf ve sanatkarlardan geldi ve "kepenk kapama" eylemiyle sömürgeci işgal güçlerine önemli bir uyarı gösterisinde bulunuldu. Günlük burjuva basının olayları tek yanlı ve şovence yansıtmasını protesto etmek için ise bir günlük, gazete satın alınmaması eylemi gerçekleştirildi...

Ulusal kurtuluş savaşımı sürecinin karşılaştığı tüm zorluk ve engellere rağmen bugün gelinen aşama, savaşımın ilerletilip yükseltilmesi bakımından geri dönülmez bir mevzi yarattı.

Savaşımın bu aşamaya gelmesi aynı zamanda sömürgeci rejim bakımından ciddi bir gerilemenin de göstergesidir. Rejim bu belirgin gerileme karşısında klasik polis-militer baskı mekanizmasının şiddetini tahkim ederek arttırdı. 413 sayılı kanun gücündeki kararnamenin Kürdistan'da sömürgeci şiddeti daha seri ve etkin uygulamak için çıkarılması bunun belirtisidir...

Rejimin bu 'atağı' kısa vadede ulusal kurtuluş savaşımının hızını yavaşlatıcı bir işlev görsede uzun vadede kurtuluş savaşımının daha ileri bir atılımla öne çıkmasını engelleyemeyecek aksine daha ileri ve kitlesel bir öne çıkışın mayalanmasına neden olacaktır.

Bu bakımdan rejimin 'yeni tedbirleri' öyle sanıldığı gibi kurtuluş savaşımının bastırılmasını sağlayamayacaktır. 1920 ve 30'lu yıllarda rejimin uygulamaya koyduğu yasa destekli azgın militer önlemler ve ekonomik, sosyal, kültürel yoketme planları uzun bir dönem ülkelerin boyutlarda bir gerilemeye, sinmeye yol açtı. 1960'lı yılların ortalarına dek sürdü bu uzun sindirme dönemi... Ama artık koşullar, güç ve olanaklar o dönemle kıyaslanmayacak boyutlardadır... Öyle ki, 1980 ağır faşist dönemi bile savaşım sürecini uzun süreli geriletemedi. On

yıl aşılmadan görece de olsa savaşım eğrisi yükselme gösterdi.

Kürdistan'da gelişen ulusal uyanış geçmişle kıyaslanmayacak düzeydedir. Ve bu durum, işgalci sömürgeci rejimin modern teçhizatlı militer saldırılarına karşı aşılmaz bir geçit yaratmaktadır. Kürdistan genelindeki bu görece de olsa son derece ciddi ilerleme ve gelişme kuşkusuz rejimi, kendini yeniden yapılanmaya yöneltmiştir. Yani rejim idamesini sağlamlaştırmak için kapsamlı bir reorganizasyon planı yapmakta ve adım adım uygulamaktadır. Bugün politik arenadaki aktüelliğini koruyan "korucular sorunu" sözünü ettiğimiz bu yeniden yapılanma planı çerçevesinde yürütülmektedir.

Rejim "koruculara" neden gereksinim duydu? Bu soru aynı zamanda Kürdistan ulusal kurtuluş savaşımının geldiği yeni aşamayı vurgulamaktadır. Ulusal kurtuluş savaşımının aldığı yeni boyut, yaygın politizasyon ve ulusal kurtuluş özleminin istemden eylemlilik düzeyine çıkması, rejimi kaygılandırdı ve yeni önlemlere yöneltirken klasik içten vurma ya da yaygın deyişle "böl-yönet" taktiğini izledi ve bilinçli olarak yaratılan açlık ve yoksulluk ortamında halkın az bir kesimini ulusal kurtuluş savaşımına karşı zor ve ekonomik gücü kullanarak silahlandırdı. Bu, dünden bugüne irili ufaklı tüm sömürgeci rejimlerin kullandıkları 'bayat' bir taktiktir. Etkililiği ise hep kısa süreli olmuştur ve sonuçta da tutmamıştır.

Modern teknik donanımlı düzenli ordusuyla ulusal kurtuluş savaşımıyla başedemeyen rejim, paramiliter güçle aslında sorunun altında ezilmenin sürecini başlatmış olmaktadır. Tarihte hep böyle oldu. Bu kez de öyle olduğundan kuşku duyulmamaktadır.

Ne var ki, bu madalyonun bir yüzü. Ya öteki tarafı? İşte bu nokta da ulusal kurtuluşçu güçlerin şapkayı önlerine koyup düşünmeleri gerekmektedir.

Ulusal kurtuluş süreci yaşayan tüm ülkelerde işgalci ve sömürgeci rejimlerin hemde kabarık bir sayıda işbirlikçisi olup ulusuna karşı konum alan, hatta bu işbirlikçiliğini pasif değil aktif bir biçimde akılverenlik ve ajanlık düzeyinde yürütenler elde silah yurttaşlarının kanını akıtanlar olmuştur. Ama bu sadece doğrunun bir yanı.

Ulusal Kurtuluş Savaşımı, Tarih Bilinci

"... Ulusal kurtuluş savaşımını güçlendirmek, ilerletmek ve zafere yöneltmek kitleselleşmekle olanaklıdır. Rejimin bir amacı da sivil ve silahlı çahşlaştırma taktiğiyle devrimin kitle tabanını daraltmaktır. Bu oyunun bozulması için tarihsel bilincin aşılması atağı başlatılmalıdır. Tarihteki çahşlık örneklemeleriyle rejimin çahşlaştırma planına karşı tutarlı bir propaganda geliştirilmelidir..."

Oysa ulusal kurtuluş savaşımı veren güçlerin en temel görevi, rejime karşı savaşımı olabilecek en geniş kitle zeminine dayandırmaktır. Bu olabildiğince hedefin küçültülmesi, hedefe yönelecek güçlerin ise yelpazesinin genişletilmesi, vurucu gücün büyütülmesi anlamına gelmektedir. Aslında bu hem politik hem de askeri boyuttaki taktiği sömürgeci rejim de uygulamaktadır. Ulusal kurtuluş savaşımı yürüten güçleri kitlelerden yalıtılma böylelikle vuracağı hedefi küçültme öte yandan da, ama silah zoruyla ama parasal güçle geniş bir kitlesel yandaş güç yaratarak ulusal kurtuluş savaşımını bozguna uğratmayı denemektedir. Oysa bu taktiği en iyi rejim karşıtı ulusal kurtuluşçu güçlerin uygulaması gerekir. Kürdistan'ın geri sosyo-ekonomik yapısının şekillendirdiği toplumsal yapı, sınıfsal, katmansal ve hatta kategoriksel ayrımlara kadar sağlıklıca algılanıp değerlendirilmediği sürece savaşımın kitle tabanını genişletmekte hep zayıf ve yeteneksiz kalır. Toplumsal yapının ekstremist katılıktaki "analizi" kurtuluş savaşımının kitle tabanını daraltıcı sonuçlar doğurmaktadır. Bu konuda Türkiye sol hareketinin Kürdistan bakımından son derece öznel ve tutarsız ve o denli irrealist "teorik tespitleri" kimi ulusal kurtuluşçu çevreleri de etkilemekte ve sonuç itibariyle negatif bir işlev görmektedir. Bu ulusal kurtuluş savaşımı bakımından tahribat yaratıcı yanlışlık aynı şekilde kurtuluş savaşımının tabanını daraltmakta ve dolaylı da olsa rejime eline geçiremeyeceği fırsatlar vermektedir. Bu alanda genelde önemli bir yanlışlık gözlenmektedir. Bir kez, rejim bu "korucular" projesini yaşama geçirmeye başladıktan sonra sorun sağlıklıca değerlendirilmedi ve dolayısıyla de doğru ve tutarlı kısa ve uzun erimli önlemler alınmadı. Klasik sömürge literatüründeki deyinmelerin ötesinde, savaşımın günümüzdeki koşullarına uygun bir analize gidilmedi.

Hatta bu kısırlık kavramsal düzeyde de sürdü. "Korucu" dendi. "Milis" dendi. Ve ayrıca rejimin bu alcağa planına karşı geniş bir halkı bilgilendirme, aydınlatma, uyarma gibi caydırma amaçlı yaygın ve etkin propaganda görevi yerine getirilmedi. Halkı bu işbirlikçilikten uzaklaştırmak için tek yöntem olarak silah kullanıldı. Hiçbir

bilinçlendirme, eğitime ve ikna etme çalışması yapılmadan sadece silahlı caydırma yönteminin seçilmesi ortaya ciddi yanlışlıklar getirdi. Rejime karşı kullanılan silahlı zor yöntemi, hiçbir aydınlatma görevi yerine getirilmeden yine düşmanın sindirmek için olmadık baskıları uyguladığı öz halkımıza karşı kullanıldı. Bu ciddi politik ve aynı zamanda askeri yanlışlık rejimin kurduğu "korucu birlikleri" nin tabanının genişlemesini önleyememiştir. Burada yukarıda belirttiğimiz bir doğruyu tekrarlayabiliriz : Sömürgeciler kuşkusuz tarihin her döneminde ve savaşımın her aşamasında sayısı artan, azalan bir işbirlikçi çevre hep bulmuştur. Bizim toplumumuzda da rejim bu emelini gerçekleştirebilmektedir. Ve artık buna ne "korucu birlikleri" ne de "milis" denmeli. Bu rejimin uydurduğu biraz da işbirlikçiliğe "paye" veren sözcüklerdir. Rejim açıkça uzun vadeli "cahş birlikleri"ni oluşturmaktadır. Sömürgeci rejimler bu taktiklerini gerek Güney Kürdistan ulusal kurtuluş savaşımı, gerekse Doğu Kürdistan ulusal kurtuluş savaşımı süresince uyguladılar ve buna devam da ediyorlar. Bugün Kuzey Kürdistan'da da uyguluyorlar. Bunda şaşılacak bir yan yoktur elbete. Ne ki, bu taktiği boşa çıkarmakta ulusal kurtuluşçu güçlerin temel görevlerindenidir. İşte bu nokta da halkın aydınlatılması, eğitilmesi, bilinçlendirilmesi ve ulusal kurtuluş savaşımının gerekleri bakımından politize edilmeleri gerekmektedir. Bu da yaygın ve de etkin sosyo-politik ve sosyo-kültürel örgütlenme ve propaganda çalışmaları ile olanaklıdır. Bu alanda öncelikle uzak ve yakın ulusal kurtuluş savaşım tarihi halka anlatılmalıdır. Bu tarihteki, düşmanın böl-yönet politikaları, halkın iç birliğinin sürekli dinamitlenmesi, etkin ailelerin, kabile ve aşiretlerin nasıl karşı karşıya getirilerek ulusal kurtuluş savaşımının yutsever kitle tabanının zayıflatıldığı, keza köy-kent, okumuş-okumamış ayrımının nasıl hince kullanıldığı detaylıca anlatılmalıdır. Sömürgeci rejimlerin kürdü kürde kırdırırken kullandığı tarafı da sonradan ortan kaldırdığı tarihin tanıklığıyla, örneklerle açıklanmalıdır. Yani halka sağlam bir ulusal kurtuluşçu tarih bilinci verilmelidir. Ulusal kurtuluş tarihimizin izah edilmesi, rejimin insanlık düşmanı yüzünün açığa çıkmasını sağlayacağı gibi halkın savaşımına yönelimini arttırır veya en azından düşmanla işbirliğini önler. Tarih bilincinin

aşlanması uzun vadede kitlelerin öz kurtuluş savaşımına yönelmelerini sağlayıcı pozitif bir işlev görür.

Kitleler böylelikle cahş olmanın bedelinin de sonunda rejim tarafından öldürülme, sürgün vb. olduğunu tarihteki örnekleriyle bilmelidir. Ve bu görev de ulusal kurtuluş savaşımını yürüten güçlere düşmektedir. Ulusal kurtuluş savaşımımızın uzun süreliliği içinde, rejimin bu kitlesel cahşlaştırma planına karşı halkımızı bilinçlendirmemek tarihsel bir hata olacaktır. Bu konuda örgütlü, örgütsüz tüm yurtsever insanlarımızın halkı aydınlatma, bilinçlendirme ve uyarma, sömürgeci rejimin bu alçakça planını işleme hale getirme sorumlulukları vardır. Koruculuk, milislik olayı yoktur. Rejim bugünden yarına cahş birliklerini tahkim etmek istemektedir. Sömürgeci rejime karşı savaşımın hedefini küçültürken cahşlık tabanını da olabildiğince daraltmak temel bir görevdir. Cahşsız bir Kürdistan ulusal kurtuluş savaşımını örgütleyebilir miyiz? Bu arzu edilir ama güçtür. O halde cahş olabileceklerin sayısını olabildiğince azaltıcı bir savaşım yöntemi izlenmelidir. Ve bu Kürdistan ulusal kurtuluş savaşımının başarısı için zorunludur. Halka gidilmeli, halk bilgilendirilmeli, ikna edilmeli, uyarılmalı. Cahşlığın tarihteki uğursuz örnekleri, sonuçları anlatılmalıdır. Bu görev kuşkusuz politik, örgütsel ve askeri görevlerle paralel yürütülür ama bugün çok daha ivedidir.

Yakın tarihte cahşlıkla ilgili örnekler :

Tüm ulusal kurtuluş savaşımalarında işbirlikçiler görülmüştür. Sömürgecilerle işbirliği yapanların sonu da hep öldürülme, asılma ve en hafif kurtaranın sonu sürgün ve onursuz bir yaşam tarzı olmuştur. Vietnam'da, Kamboçya'da, Angola, Güney Afrika, Nikaragua'da da böyle olmuştur. Kürdistan ulusal kurtuluş savaşım sürecinin tarihsel derinliğinden bugüne de işbirlikçiler olmuş ve bunlar savaşımına rejim adına çok da zarar vermişlerdir. Ama sonunda onlarda sömürgeci rejimin bir tuzağından kendilerini kurtaramamışlardır. Rejim onları kullanmış ve gereksinim duymadığı zamanda ya fiziki olarak yok etmiş ya da deşifre ederek toplum içinde onursuzlaştırıcı bir konuma sokmuştur. Yakın tarihimizde görülen bu türden kimi örnekleri İsmail BEŞİKÇİ, "Devletlerarası Sömürge Kürdistan" adlı kitabında da vermiştir. Bunlardan bazılarını aşağıya aktarıyoruz.

Şêx Said ayaklanması döneminde...

1925 Şeyh Said ayaklanması ilerleme gösterirken Bitlis'te de gelişir ve kısa sürede kitleselleşir. Vali ayaklanmacıların elinde esir kalır. Ayaklanmanın bu başarılı aşamasında Norşin ve Küfrevi Şeyhlerinin işbirlikçi damarları kabırır ve ayaklanmayı kırmaya çalışırlar. Valiyi kurtarırlar. Ayaklanma bastırıldıktan sonra bu işbirlikçilerde sürgüne gönderilmekten kurtulamazlar.

Ve Konya'da mecburi iskana tabi tutulurlar. Devlete yaptıkları yardımın karşılığını bu şekilde almaları bu işbirlikçileri hayli üzer ve durumlarını yetkililere anlatmaya çalışırlar. Şu tarihlerine bakın ki, kurtardıkları Bitlis valisi bu kez de Konya'ya vali olmuştur. İşbirlikçi sürgünler bir heyet olarak valiye çıkarlar. Heyette Şeyh Qasım'ın babası Şeyh Abdulkaki, Şeyh Masum, Şeyh Selahaddin ve amcası oğullarından Şeyh Ahmet vardır. Herhalde vefa borcunu hatırlatmak isterler!

"... Heyet ile vali arasında şöyle bir konuşma olur ;

- Vali Bey, biz falanca kişileriz. Sizin bizlerin Konya'ya sürgün edildiğimizden haberiniz olduğunu sanıyoruz.

- Var.

- Bizim isyana katılmadığımızı, devlet kuvvetleriyle birlikte isyanı bastırduğımızı biliyorsunuz.

- Biliyorum.

- Hatta ayaklanan Kürtlerin elinden sizi bizler kurtarmıştık.

- Biliyorum.

- Bunları Ankara'ya rapor etmediniz mi?

- Ettim.

- Siz bildiğinize göre, Ankara'da bildiğine göre, bizi sürgün ettiniz?

- Ettik. Sizi sürgün etmekle devletimiz sizlere en büyük lütfü göstermiştir. Sizleri idam etmemiştir. Devlet şunu da düşündü. O zaman güçlüydünüz. Gücünüzle, kuvvetinizle ayaklanmayı basturdunuz. O kuvvetiniz hala var. İleriki bir zamanda, o kuvvetinizi ayrılıkçılık safında kullanmayacağınızı nereden bilelim? Bu bakımdan sizleri de sürgün etmek gerekti. Öte yandan siz kendi halkınıza karşı savaşınız. Kendi halkına karşı savaşana devlet nasıl güvenebilir?.. [Adı geçen kitab, s. 150]

BEŞİKÇİ aynı ayaklanmada görülen ikinci bir örnek daha da vermektedir.

"... Şeyh Said'in torunu A. Melik Fırat, bölgenin valisi Kazım Dirik'e atfen bir olay anlatmaktadır... Melik Fırat, Trakya'da sürgünde oldukları sırada (1936-1947) Kazım Dirik'in, amcası Şeyh Ali Rıza Efendi'yi ziyarete geldiğini ve ona ayaklanmayla ilgili bazı şeyler anlattığını söylemektedir. Bu anlatıma göre, Şeyh Said Kürt ayaklanması sırasında bölgede valilik yapan Kazım Dirik şunları söylemiştir : "Şeyh Said hadisesi olduğu zaman Hoyti Aşireti Reisi Hacı Musa, Şeyh Mahsun ve bir de Küfrevi ailesinden Şeyh Abdulkaki bana gelip, "eğer bize 50 bin altın verirsiniz bu işin karşındayız" dediler. Ben bu meseleyi merkezi hükümete intikal ettirdim. Hükümet önce, kabul etmek istemedi. Fakat, şeyhler önerilerinde ısrar etiler. Hükümete bir kere daha bildirdim. Hükümet bu sefer onayladı. Kendilerine bu parayı verdim. Onlar da karşı koydular. Mesele çözüme ulaşınca, hepsini çağırdım. Ve onlara verdiğim paranın iki katını geri aldım. Onları da sürgüne gönderdim..."

Sason olayları...

1930'lu yıllarda cereyan eden Sason olayları ile ilgili de

>>>>>

BEŞİKÇİ şunları söylemektedir : "... Raman Aşiretinden Emîne Perîxanê devletle yoğun bir işbirliğine giriyor. Bu işbirliğinde o kadar ileri gidiyor ki, Kürt hareketi içinde yer alan kardeşlerini bile devlete ihbar etmekten çekinmiyor. Onların tutuklanmalarına, asılmalarına neden oluyor. Hatta kardeşlerinden birisi bir arama sırasında kümese saklanmak zorunda kalıyor. Emîne Perîxanê, onun kümese saklandığını biliyor ve onu saklandığı kümeden çıkarıp komutana teslim etmek istiyor. Bu sırada, kardeşinin ona söylediği söz çok çarpıcıdır. "Ez firavîn bim, tu şîvî" (Ben öğle yemeği isem sen akşam yemeği olacaksın). Gerçekten ayaklanma bastırıldıktan sonra, devletin ilk yaptığı işlerden biri, Emîne Perîxanê'yi kurşuna dizmek oluyor. Çünkü, devlet safında operasyonlara katılmıştır ve gizli kalması gereken pek çok şey bilmektedir. Ayrıca, kardeşini bile devlete teslim edip idamına neden olan adama devlet güvenmez." [aynı kitap, s. 152]

Dersim ayaklanması döneminde...

1937-1938 Dersim ayaklanması sırasında görülen işbirlikçilik üzerine de BEŞİKÇİ şunları aktarıyor :

"... Bu ayaklanma sırasında da devlet pek büyük maddi ve manevi ödüller kullanarak Kürtleri özellikle ayaklanmayı yürüten kadrolara yakın olan Kürtleri devletin gizli örgütlerine kazandırmak istemiştir. Bunlardan biri Rehber'dir. Rehber, hareketin lideri Seyid Rıza'nın yeğenidir. Hareketin başından itibaren bir askeri yetkili onunla ilişki kurmuştur. Verdiği bilgiler karşılığında onu maddi ödüllerle beslemektedir. Nakit para, altın tabakalar, ağızlıklar, çakmaklar, altın kolyeler, inciler vs. Seyid Rıza'ya yakın bir kişi olduğu için getirdiği haberlerin önemli olduğu açıktır. Hareket planları hakkında, harekete katılanlar hakkında, hareket bölgesi içindeki güç kaydırmaları hakkında edinebildiği bilgileri kısa zamanda, devletin gizli güçlerine ulaşturmaktadır.

Alişer'in bulunduğu yerin ihbar edilmesi, bu eve baskın düzenlenmesi, tamamen onun eseridir. Bilindiği gibi Alisher, Koçgiri Kürt ayaklanmasına da katılmıştır. Dersim ayaklanmasında da hareketin önde gelen kadrolarından biridir. Alisher bulunduğu yerde istirahat halindeyken güvenlik güçlerinin bir baskımına hedef olmuş ve uyurken öldürülmüştür. Karısı duruma anında müdahale etmiş, çatışmada o ve beşikteki çocuğu da öldürülmüştür. "Karê nêr ji bo kêr" - Doğrusu, 'Bexê nêr ji bo kêr' dir. BN - (Erkek kuzu bıçak içindir) sözü bu sırada söylenmiştir.

Rehber'in bunun gibi, devlete pek çok iyilikleri, kendi halkına karşı da sayılamayacak kadar çok ihanetleri vardır.

Bu ihanetlerin karşılığında elde ettiği maddi ve manevi ödülleri pek büyüktür. 1938 yılı içinde Dersim'de, Kürt hareketi iyice bastırıldıktan, bütün direnme odakları kırıldıktan, dağıtıldıktan sonra, Türk güvenlik güçleri son bir operasyon daha gerçekleştireyorlar. Son derece gizli, ani ve hızlı bir biçimde Rehber'in oturduğu eve baskın düzenleniyor. Rehber, baskının farkına bile varmasına fırsat verilmeden öldürülüyor. Evinde dikkatli bir şekilde

arama yapılıyor. Her yer en ince teferruatına kadar didik didik aranıyor. Ona çeşitli haberleri karşılığında verilen bütün ödüller teker teker ele geçiriliyor. Deste deste nakit paralar, altın tabakalar, altın ağızlıklar, altın çakmaklar, kolyeler, inciler, bilezikler vs. Rehber, ağız tadıyla bunları kullanmasına fırsat verilmeden öldürülüyor. Rehber'in şakiler, haydutlar tarafından öldürüldüğü haberleri yayılıyor.

Bunun, aslında doğal bir olay olduğu açıktır. Bu kadar çok şey bilen, devletin işkencelerini, yasa dışı faaliyetlerini yakından izleyen, operasyonlara katılan insanların yaşatılmayacağı, uzun süre yaşamalarına izin verilmeyeceği açıktır. Ne kadar çok şey biliyorsa o kadar kısa zamanda yok edilecektir. Ve öldürülmesine de, "şakilerin düzenlediği bir pusu, bir baskın" süsü verilecektir.

Bu olaydan sonra Kürtler, çocuklarına artık Rehber ismi koymadılar. İsmi Rehber olanların isimlerini de değiştirdiler.

Benzer olayların korucular arasında da yaşanmasının pek çok nedenleri vardır.

Devletin gerilla hareketine karşı korucuları örgütlemesi de, hareketin gelişmesini engelleyememiştir. Bu durumda devlet, koruculara daha başka görevler, anlaşmanın dışında görevler vermek istemektedir. Anlaşmaya göre korucular, sadece köylerini korumakla görevlidir. "Eşkiya" köye geldiği zaman veya gelmek istediği zaman onu engellemeye çalışacaktır.

Durumu güvenlik güçlerine haber vereceklerdir. Veya güvenlik güçlerine rehberlik edip köye giriş - çıkış yollarını, mağaraları vs. göstereceklerdir. Halbuki devlet, korucuyu artık bizzat dağa çıkıp "eşkiya" ile çatışmaya zorlamaktadır. Ve korucuyu kendi köyünün, kendi bölgesinin dışındaki bir alanda istihdam etmeye gayret etmektedir. Korucuların bunları kabul etmemesi halinde ödediği maaşları geri istemektedir..." [Aynı kitap, s. 153]

Güney Kürdistan'da Cahşlık...

İşgalci ve sömürgeci rejimlerin ortak cahşlaştırma politikaları oldukça eskidir. Özellikle ulusal kurtuluş savaşının literatürüne Güney Kürdistan silahlı savaşım yıllarında geçen Cahş sözcüğü, işbirlikçiliği ve ulusal ihaneti simgelemektedir. Bu konuda Kürdistan Demokrat Partisi - Yeni Strateji kitabında şöyle denmektedir :

"... ilerilik iddiasında bulunan Irak hükümetlerinin çarpışmalardaki ordularının çoğunun komutanları, Cahş olan aşiret liderlerinden, ağalardan ve şeyhlerden oluşuyordu. 1963 yılında Ranya'ya gelen Iraklı büyük bir Bakan ağalara, eğer ihtilale karşı hükümetin yanında yer alırlarsa toprak reformunu kaldıracaklarına söz veriyordu..." [Kürdistan Demokrat Partisi - Yeni Stratejisi, s. 32]

1965-1966 yıllarında Kürdistan Demokrat Partisi ile hükümet birlikleri arasında süren kapsamlı çatışmalarda da hükümetin yanında yer alan silahlı ve sivil cahşlar o sırada ödüllendirilmelerine karşın, sonradan savaşta partinin

Devamı sayfa 11'de

Devrimin atıkları... Baştarafı sayfa 5'te

M.Ali Aslan, 1966 Ağustosunda yayınlamaya başladığı Yeni Akış'ı dört sayı çıkarabildi. Kasım 1966 da yayınlanan dördüncü sayı derginin son sayısı oldu...

Aslan, kısa yayın süresinde ekolü adına rejime verdiği "misak-ı milli"ci mesaj ve güvenceye rağmen derginin yayını süreklileştiremedi. Ama Aslan ; Kemal Burkay, Tanık Ziya Ekinci ve diğer birçok işbirlikçi Kürtle birlikte teslimiyet, işbirlikçilik ve "misak-ı milli"çiliği temel alan, rejimin gelecekte "misak-ı milli"yi korumak için Kürtler adına başvuracağı "sol" maskeli bir işbirlikçi ekol yaratabildi!..

Aslan "Yeni Akış"ın daha ilk sayısında izleyeceği işbirlikçi politikanın misak-ı milli tezine güvence veren temel amacını şöyle açıklıyordu : "...Türkiye bölünmez bir bütündür' demekle ayrılığa engel olmak mümkün değildir. Türkiye'nin bölünmezliği ilkesinin sağlamlığı uygun ekonomik ve sosyal ortama bağlıdır. Türkiye'yi sevmek, sözcükleri tekrarlamak değil, bu sözcükleri sağlam temele oturtacak uygun ortamı hazırlamaktır.

Bölgeler arası farklılıklar gün geçtikçe büyür ve etnik özelliklere saygı değil allerji duyulursa tehlikeli gelişmeleri beklemek mümkündür.

Oysaki doğu ve batı halklarının tarihi bağları ve ekonomik çıkarları onları birlikte yaşamağa ve ayrırıcı şartları kaldırmağa zorlar. Bu gerçeğin ışığında doğu ve batı halklarını birleştirici tedbirler üzerinde düşünmek ve uygun tedbirleri uygulamak zorunludur. Doğru ve batı halklarının birbirini anlaması, sevmesi Türkiye'nin bölünmezliği ilkesinin güçlenmesi için temel şarttır...

Türkiye'nin bölünmezliği ilkesini sağlam temele oturtmak için YENİ AKIŞ yayın hayatına bu şerefli görevi yerine getirmekle başlayacaktır..." [Yeni Akış, sayı 1, Ağustos 1966, s.3, "Tartışmayı Açıyoruz" başlıklı yazıdan]

Görüldüğü gibi Aslan Yeni Akış'ın daha ilk sayısında yaratacağı ekolün politik perspektifini "misak-ı milli"yi koruyacak, sağlamaştıracak "şerefli görev" ile açmaktadır! Ve takdir edilir ki, Aslan ve ekolünde yer alanlar, devletin sömürge Kürdistan'daki 'sol' maskeli "misak-ı millici"leri olarak, çizgilerinden hiç sapmadan ama hiçte ilerlemeden dolayısıyla gerileyerek bugüne gelmişlerdir... Aslan ve ekolünün teorik olarak beslendikleri Türkiye şoven sol yelpazesinden bazı çevreler bile Kürdistan bakımından Aslan ve ekolünden daha radikal ve ileri düşünmekte ve çözümler önermektedirler... Kendi ülke gerçekliğine, öz ulusal kurtuluş savaşına bu denli uzak ve yabancı bir ekolün bugün kendileri açısından bulunmaz bir fırsat olan bu ortamda Kürtler adına politik alanda boy göstermeleri, yaygın ve etkili olarak yetmişli yılların devrimci kadrolarının yarattığı ve seksenli yıllarda da daha ileri bir aşamaya sıçrayan ve artık geri dönülmez mevziler yaratan bağımsızlıkçı ulusal kurtuluş savaşına karşın hala 60'lı yılların eskimiş, pratikte çürümüş, halk tarafından hiçbir itibar görmemiş görüşlerini çözüm diye ortaya sermeleri kendileri açısından da acı olsa gerek!..

Ne var ki, şoven Türkiye basını ve kimi "misak-ı millici" sol yayınların hararetle sayfalarında yer verdikleri ve Kürtler adına konuşturdukları Aslan ve ekolünden kişiler bu araç ve yöntemlerle işbirlikçi fonksiyonlarını rahatlıkla yerine getirebilmektedirler.

26 Kasım 1989 tarihli haftalık Sokak dergisinde Günay Aslan'ın sorularına yanıt verirken Aslan şöyle diyor :

" Soru : Halkın Kürt Partisi diye bir talebi var mıdır?

Yanıt : Halk, etnik temele dayalı bir Kürt partisini değil, bütün Türkiyelilerin en azından demokratların katılacağı demokrat bir partinin beklentisi içindedir. Çünkü, halk Kürt Partisi'nin Türkiye'nin bütünlüğü içerisinde bütün etnik gruplarla beraber yaşama ve sorunlarını birlikte çözme özlem ve taleplerine cevap vermeyeceği ve bu nedenle etkisiz kalacağı görüşündedir..."

M.Ali Aslan, 60'lı yıllardan beri ısrarla sürdürdüğü anti bağımsızlıkçı görüşlerini işte bu konuşmada olduğu gibi tekrar dile getirmektedir. Bu tek paragraflık konuşmanın özü ; "Misak-ı Milli" ye verilen taahhüttür. Hem devlete ve hem de şoven Türkiye soluna bu açık sözlerle güvence verilmektedir. Türkiye sol çevrelerinin, iletişim olanaklarını bu türden anti bağımsızlıkçı görüşlerin yayılması, dayanak bulması için sunması, işbirlikçiliği teşvik anlamına gelmekte ve Aslan gibileri Kürtler adına "Misak-ı Milli" çapında geliştirilen tekil örgütlenmelerin "doğu" ayağı yapılmak istenmektedir.

Örgütsel anlamda, yaygın olarak ise özellikle yetmişli yıllardan itibaren kazanılan ayrı örgütlenme süreci Aslan ve ekolü tarafından geri çevrilemeyecek sağlamlıktadır. Bugünkü koşullarda varolan yasal çerçeve legal bir Kürdistan partisine olanak vermemekle birlikte, Kürdistanlı devrimciler ve yurtseverler hiçbir dönem legal çalışma olanaklarından yararlanmayı, ona göre konum almayı gözardı etmemişlerdir. Ve bugün gerektiğinde Kürdistanlı yurtseverler legal düzeyde de ayrı örgütlenme koşullarını zorlama ve yaratma savaşımını yükseltebilirler. Kuşkusuz böylesi bir savaşım ve yaratılacak örgütlenme de bağımsızlıkçı yoldan geri dönme pahasına yapılmayacaktır. Kaldı ki, mevcut ortam ve koşullarda sürdürülecek antisömürgeci savaşım için legal parti mutlakiyeti yoktur ve zaten koşulları da bulunmamaktadır. Legal olanakların değerlendirilmesi için değişik yöntemlerden yararlanmak olanaklıdır. Ne ki, böylesi bir seçimde de ölçü antisömürgeci tavır olmak zorundadır. Bugün Aslan ve ekolünün yapmak istediği ve Türkiye sosyaldemokratlarının kimi "sol" kesimleriyle ortak geliştirmeye çalıştıkları "yeni oluşum" hem özsel olarak hem de formel olarak antisömürgeci bir yapılanma olmadığı ve olamayacağı gibi gelecekte de bu sömürgeci sistemi ortadan kaldırmayı önüne hedef olarak koymamaktadır. Aksine, bu "Yeni Oluşum"la, Burkay ve Tanık Ziya Ekinci takviyeli Aslan ekolü tabansız parlamenterlerle birlikte sözlümona Kürtler adına devlete "Misak-ı Milli" sözü ve güvencesi vermektedirler.

Aslan'ın başını çektiği "Yeni Akış" ekolü, SHP'den ihraçlı ve bir-ikisinin dışında, herhangi bir toplumsal etkinlikleri olmayan ve eskaza parlamenter seçilen kişileri de arkalarına alarak aslında özellikle 70'li ve 80'li yılların savaşımının yarattığı güçlü bağımsızlıkçı yurtsever potansiyeli bugün parlamenter olma hırsları için kullanmak ve heder etmek çabası içindedirler. Yıllar yıldır parlamentoya girmek için kullandıkları "Kürt sorunu" nundan şimdilerde daha avantajlı bir konumda yararlanmak istemektedirler...

("Yeni Akış" ekolüyle ilgili yazımızı gelecek sayıda da sürdüreceğiz...)

Tarih Bilinci... Baştarafı sayfa 9'da

sağladığı üstünlük karşısında ateşkes yapmak zorunda kalan hükümet tarafından tümüyle bir kenara itildiler ve cahşlık yaparak elde ettikleri bazı ekonomik ve bürokratik imtiyazların tümünü yitirdiler.

Bu konuda örnekler çoğaltılabilir. Sözlü ve yazılı, yığınla mertliği, kahramanlığı ve buna karşı cahşlığı anlatan türküler, destanlar var... Çıkan sonuç şu : Cahşlığın bedeli sonunda yine ya ölümdür ya da sürgün ve onursuz bir yaşamdır. Kendi soyuna, ulusuna ihanet edene düşman geçici olarak kullansa da güven duymaz. İşte bu anafikrin tarihsel örneklerle bilinçlere yeniden aşılması gerekmektedir. Bu tarihsel bilincin silahlı veya silahsız olarak kırdı ya da kentte, okumamış veya okumuş olsun tüm cahşlık yapanlara ya da yapma eğilimi güdenlere kavratılması Kürdistan ulusal kurtuluş savaşımının başarısı için de gereklidir.

Rejim gelişen ulusal kurtuluş savaşımını kendi olanak ve gücüyle durduramayınca her zaman olduğu gibi kurtuluş savaşımı veren ulusu bölme taktiklerine yöneldi. Sömürgeciler her dönemde kendilerine uşaklık edecek, işbirlikçilik yapacak birilerini bulmakta güçlük çekmedi. Savaşımı bozguna uğratmak için içten vurma konusunda hayli deneyimli olan rejim yine aynı ata oynuyor. Bu yöntemle elde ettiği geçici ve cılız öne çıkışları büyük bir zafer olarak değerlendiriyor. Bu elbette düşmanın taktiği... Öte yandan silahsız ya da silahlı olarak devlete uşaklık ve işbirlikçilik yapanların da tarihteki akibetlerden bir ders çıkarması, ulusuna ihanet etmenin uzun erimde sömürgeciler yanında da para etmediğini, itibar görmediğini bilmeleri gerekir. Kendi ülke ve ulusunun kurtuluşu için fedakarlık ve cesaretle savaşan yurtseverlerin kanına girerek, sağ ya da yaralı olarak düşmana teslim ederek bile sömürgeci rejime yaranamayacaklarını bilmelidirler. Rejim adına yurtseverlerin kanını akıtmanın, ihbar etmenin ulusa karşı işlenen en büyük suç olduğunu kavramalıdır.

Koşulları bilmek...

Sömürgeci rejim sivil cahşlaştırmayı Kürdistan'ın genelinde sürdürürken silahlı cahşlaştırma planını en çok savaşımın görece yükselme gösterdiği, yurtsever potansiyelin yine görece dinamik olduğu Van, Hakkari, Siirt ve Mardin gibi bölgelerde öncelikle uygulamaktadır. Bu alanlardaki ve aslında bizzat sömürgeci rejimin politikalarının sonucu olan geri sosyo-ekonomik yapı, yoksulluk ve süren aşiret sistemi, devlete önemli avantajlar sağlamaktadır.

Ulusal kurtuluşçu güçlerin, savaşımı yoğunlaştırdıkları bu alanlarda, bu ortam ve yapının kendine özgü özelliklerini gözönünde bulundurarak ve bu bilinçle savaşımı yürütmeleri savaşımın başarısı için zorunludur.

Kitleleri kazanmak onları anlamaktan, koşullarını bilmekten ve ona göre de sağlam bir ulusal kurtuluşçu

bilinç vermekten geçer. Devletin giderek kurumlaştırmaya çalıştığı cahşlık sisteminin işlemez hale getirilmesi bu şekilde olanaklı olabilir. Bu bağlamda, politik ve tarihsel bilinç, savaşımın tüm olanaklarıyla güçlendirilerek etkin ve yoğun bir şekilde kitlelere verilmelidir. Bu doğrultudaki başarılar, rejimin cahşlığı cazip kılıcı tüm girişimlerine karşın kitlelerin aktif veya pasif olarak savaşımın yürüngesine çekilmesini sağlar ve öte yandan potansiyel olarak cahşlığa yatkın kesimleri de tarafsızlaştırabilir.

Ulusal kurtuluş savaşımını güçlendirmek, ilerletmek ve zafere yöneltmek kiteselleşmeyle olanaklıdır. Rejimin bir amacı da sivil ve silahlı cahşlaştırma taktiğiyle devrimin kitle tabanını daraltmaktır. Bu oyunun bozulması için tarihsel bilincin aşılması atağı başlatılmalıdır. Tarihteki cahşlık örneklemeleriyle rejimin cahşlaştırma planına karşı tutarlı bir propaganda geliştirilmelidir. Bu konuda halk bilinçlendirilmeli ve cahşlıktan uzak durulması için kesintisiz ve çok yönlü bir anticalaş çalışması yapılmalıdır. Aslında işte bu konuda politik ve tarihsel bilinç taarruzu gereklidir.

Kürt aydınları, BEŞİKÇİ ile dayanışma bildirgesi yayınladılar

Paris Kürt Enstitüsü'nün dönemsel olarak düzenlediği "Dilbilim ve Terminoloji" konulu çalışmalarından 7-14 Nisan 1990 ilkbahar döneminde gerçekleştirilene katılan bir grup Kürt aydını BEŞİKÇİ ile dayanışmalarını içeren bir bildirge yayınladılar. Bildirgeyi aşağıda yayınlıyoruz.

İSMAİL BEŞİKÇİ

Onurlu bilim adamı, yüzyılımızın Kürt ve Türk halkları arasındaki sevgi ve dostluk köprüsünün başmimarı sayın Dr. İsmail BEŞİKÇİ, halkımız üzerine yayınladığı son iki kitabından ötürü tutuklanmış bulunuyor.

PARİS KÜRT ENSTITÜSÜ' nün 1990 bahar dönemi Dilbilim ve Terminoloji konulu çalışmalarına katılan bizler ; Kürt halkının sorunlarını bilimsel araştırmalarına konu aldığı için bu halkı yadsıyan düşünce tarafından son yirmi yıl boyunca hapisanelerde sürdürülen bu onurlu ve kararlı bilim adamına, uluslararası sözleşmeler ve İnsan Haklarına değgin Evrensel Hukuk'un çiğnenmesi pahasına yapılan baskıyı protesto ediyor ve bu dönem çalışmamızı onun saygın kişiliğine, kararlı ve onurlu savaşımına adıyoruz.

7-14 Nisan 1990 / Biskops-Arnö - SWEDEN

Lütfü BAKSİ, Mahmut BAKSİ, Rojen BARNAS, Cemal BATUN, Muhammed BEKİR, Joyce BLAU, Nûra CEWERİ, Firat CEWERİ, Xosrow EBDULLAH, Zeynelabidin KAYA, Remzi KERİM, Hazım KILIÇ, Kendal NEZAN, Tosinê REŞİD Zinar SORAN, Mehmed UZUN, Veysi ZEYDANLIOĞLU, Reşo ZILAN

Kürdistan Devrimi Engel Tanımıyor

"... rejim için çöküş kaçınılmazdır. Kürdistan Devrimi, yakın geleceğin muzaffer devrimi olarak hiçbir engel tanımadan ilerliyor!
Bunu durdurmak olanaksızdır!.."

Sömürgeci rejim Kürdistan Devrimi'ne karşı yeni bir saldırıya geçti. Gelişen Kürdistan ulusal kurtuluş savaşımı rejimin mevcut yasa ve zapturapt kurallarını her geçen gün işlemez hale getiriyor, paçavraya çeviriyor. Özellikle Mardin'in Nusaybin, İdil, Cizre ve Silopi ilçeleri ile Siirt, Hakkari, Diyarbakır ve daha birçok yörede Mart ayı boyunca yükselen kitle eylemleri ve buna karşı rejimin güç ve kurumlarının içine düştüğü çaresizlik bunu gösterdi. Kürdistan devriminin yükselişine paralel olarak sürekli yasal düzenlemeye gitme gereksinimi duyan rejim, savaşımın hızına kavuşmakta güçlük çekiyor ve tam bir acz içinde.

Devrimin hızını kesebilmek, kitlelerden yalıtılmak ve boğazlamak için tüm olanak ve kurumlarını harekete geçiren rejim yine de savaşımın önünü kesemiyor. Zaten buna olanak yok! Kürdistan devrimini boğazlamak hıncıyla hızlı bir yasal düzenlemeye giden rejim getirdiği yığınla yasal önleme rağmen büyük bir şaşkınlık içinde gelişmelerin altında ezilmektedir. Ve bu esasen kaçınılmazdır da. Çünkü Kürdistan Devrimi vardı, yeni aşamayla artık önlem ve engel tanımıyor. Devrimin ulusal ve uluslararası alanda gelişen gücü ve etkinliği karşısında sürekli yasal düzenlemelere ve tümtüyle ayrı organlaşmaya, kurumlaşmaya gitmektedir. Rejim artık fiilen Kürdistan'da değişik bir prosedür uyguluyor ve farklı bir seyir izliyor. Giderek devletin yapısında da Kürdistana yönelik bir ikiye bölünme ve özel kurumlaşmaya gidiliyor. Bu yöntemle Türkiye'de görece kimi yamuk-yumuk "demokratik" işleyiş ve yasal düzenlemeye gidilse de bu Kürdistan bakımından geçerli olmayacaktır. Çünkü Kürdistanda değişik, Türkiye'de daha değişik bir hükümet etme anlayışı ve pratiği de şekillenmektedir. Varolacak görece yasal rahatlıkların hiçbiri aynı şekilde Kürdistan'da uygulanmayacaktır.

Sömürge valiliği, yeni ve toplu yerleşim birimleri, artırılan devlet memuru sayısı ile yaygın bir muhbir ağı ve daha birçok alanda reorganizasyona giden rejim artık Kürdistan'a özgü yeni bir yönetim mekanizması oluşturmaktadır. Bu konuda iktidar-muhalefet tam bir görüş ve gönül birliği içinde davranılmaktadır. Nisan ayında "asker-sivil" tüm kurum ve kuruluşlarının elbirliği ile tınlı 413 sayılı kanun gücündeki kararname bu amaçla hızla çıkarıldı. Bu fermanname ile rejim Kürdistan'da tam bir

azgın terör uygulamak, kitleleri sindirmek ve ulusal kurtuluşçu güçleri savaşım alanından yalıtılmak isteyecektir.

Bunun için Kürdistan'ın demografik yapısını da hızla altüst etmeye başlamış bulunuyor. Toplu kitle sürgünleri hızlandırılıyor. Kürdistandaki il sayısını çoğaltarak idari ve askeri denetimi daha da arttırmayı ve ayrıca halkı iç çatışmalara sürüklemeyi düşünmektedir. Ve saldırının dozunu yükseltmiş görünüyorlar. Yayınlar yasaklanıyor, toplu sürgünler başlıyor, tutuklamalar hızlandırılıyor. BEŞİKÇİ ve Musa ANTER yıldırım hızıyla tutuklandılar. ANTER 2 Mayıs'ta bırakıldı ama BEŞİKÇİ hala içerde...

İşte bu defaki saldırının geçmiştekilerden farkı rejimin artık Kürdistan'a yönelik çok daha özel bir yapılanmaya gittiği ve bunun için hızla yasal, idari ve askeri düzenlemelere yönelmesidir. Bu rejim bakımından aslında yeni bir durumdur. Ama aynı şekilde bu gelişme Kürdistan devrimi bakımından da yeni bir evreye geldiğinin göstergesidir. Rejim yıllar önce Kürdistan'da "Olağanüstü Hal Bölgesi" olarak başlattığı Kürdistan'a ayrı bir uygulama, Türkiye'ye ayrı bir uygulamayı şimdi kurumlaştırarak üst düzeye getirmiştir.

Aslında bu Kürdistan devriminin bağımsızlık yönünün güçlendiğini de göstermektedir. Bu, Kürdistan devriminin, rejimin getirdiği ve daha da getirmeye çalıştığı engelleri tanımadan ilerlemesi anlamına da gelmektedir.

Gerek Kürdistan devriminin geldiği bu konak ve gerekse rejimin oluşturmaya çalıştığı Kürdistan'a özgü yeni yapı aslında rejim bakımından uzun vadede de olsa çöküşün başlangıcı sayılmalıdır. Ulusal kurtuluş savaşımının gelişimi karşısında rejim, ya şiddeti arttıracak ve kapsamlı bir terörleşmeye girişecek ya da "yumuşak iniş" politikası gereği kimi uyduruk haklarla devrimin önüne tuzak kuracaktır. Birinci olasılığı gücü yettiği kadar uygulamayı deneyeceği kesin bilinen ve Mart ayı boyunca yükselen kitle eylemlerine karşı takındığı saldırgan tavırla bunu gösteren rejimin 9 Nisan'da hızla çıkardığı 413, ardından onu güçlendirici olarak hazırladığı 421 ve 424 sayılı fermannameleler zaten buna işaret etti...

Her iki açıdan da rejim için çöküş kaçınılmazdır. Kürdistan Devrimi, yakın geleceğin muzaffer devrimi olarak hiçbir engel tanımadan ilerliyor! Bunu durdurmak olanaksızdır!..